

Stătea de mai mult de două ore fără să se miște, iar nevoia de mișcare era deja o tortură de neîndurat. Fiecare mușchi din corp părea să-i tremure în aşteptarea destinderii. Fesele îi amortiseră și, în ciuda sfatului primit, nu se ușurase înainte să se ascundă, căci fusese prea jenată de compania bărbaților și încă prea speriată de savana africană ca să se îndepărteze singură în căutarea unui loc retras. Acum însă își regreta podoarea și timiditatea.

Se uita fix prin despicătura din urzeala grosolană de iarbă a ascunzătorii, ghemuită în tunelul îngust pe care pușcașii îl tăiau seră meticulos prin tufișurile dese, căci până și cea mai subțire rămurică putea devia un glonț, zbura cu o viteză de 1 000 de metri pe secundă. Tunelul era lung de șaizeci de metri, realizat în aşa fel încât luneta telescopică a puștii să poată focaliza precis.

Fără să-și miște capul, Claudia își răsuci ochii către locul de alături, unde pândea tatăl ei. Își sprijinise pușca pe o creangă în formă de Y din fața lui și mâna dreaptă îi era rezemată pe armă. Nu trebuia s-o ridice decât foarte puțin, doar câțiva centimetri, până la obraz, ca să țintească și să tragă.

Chiar și în situația inconfortabilă în care se afla, gândul că tatăl ei avea să tragă cu acea armă lucitoare și sinistră o facea să se enerveze. Însă tatăl ei o încărcase întotdeauna cu sentimente violente și contradictorii, nimic din ceea ce făcea și zicea nu-l lăsa vreodată calmă. Îi domina viața, iar Claudia îl ura și-l iubea pentru asta. Încerca de fiecare dată să evadeze de lângă el însă de fiecare dată tatăl ei o aducea fără nici un efort înapoi. Știa că principalul motiv pentru care era încă nemăritată la vîrsta

de douăzeci și sase de ani, în ciuda felului cum arăta, în ciuda calităților ei deosebite, în ciuda faptului că fusese cerută de nenumărate ori, cel puțin de două ori de către bărbați de care se crezuse îndragostită la vremea aceea, motivul pentru toate acestea era barbatul care stătea lângă ea. Nu găsise niciodată pe nimeni care să se compare cu Papa al ei.

Colonelul Riccardo Monterro, soldat, inginer, căturar, gurmănd, om de afaceri multimilionar, atlet, cheflui, seducător, sportiv – câte descrieri i se potriveau perfect, și totuși nu-l prezintau aşa cum îl cunoștea ea. Aceste cuvinte nu cuprindea toată bunătatea și forța lui, care o faceau să-l iubească, nici cruzimea și neîndurarea lui, care o faceau să-l urască. Ele nu descriau ce-i făcuse mamei ei, transformând-o într-o epavă alcoolică pe care o abandonase fără remușcări. Claudia știa că era la fel de capabil să distrugă și pe ea dacă se lăsa călcată în picioare. El era taurul și ea era matadorul. Era un bărbat periculos, și în asta consta aproape tot farmecul.

Cineva îi spusese odată: „Unele femei se îndragostesc mereu de niște nemernici absolviți“. Pufnise disprețuitoare la ideea asta, dar când se gândise mai târziu la ea ajunsese să-accepte parțial. Papa era aşa și gata. Un nemernic gălagios și impunător, cu tot farmecul, ochii căprui cu reflexe aurii și dinții sclipitorii ai originilor lui latine. Cânta precum Caruso și devora câte un munte de paste la o masă. Dar, deși se născuse în Milano, cea mai mare parte a lui era totuși americană, căci bunicii Claudiu emigraseră la Seattle din Italia lui Mussolini pe când Riccardo era copil.

Claudia îi moștenise trăsăturile fizice, ochii, dinții și pielea maslinie lucioasă, dar încerca să respingă toate caracteristicile lui morale, care o ofensau, și să-și aleagă în schimb o cale complet opusă față de a lui. Alesește astfel să studieze dreptul, într-o sfidare directă a tendinței lui spre încărcarea legilor. Și pentru că el era republican, ea se hotărâse să fie democrată, cu mult timp înainte de a fi îndeajuns de mare să înteleagă ce înseamnă politica. Pentru că el punea atâtă preț pe avere și

proprietăți, Claudia refuzase intenționat slujba de 200 000 de dolari ce-i fusese oferită după terminarea Facultății de Drept pe locul cinci în anul ei și își luase în schimb o slujbă de 40 000 de dolari la o agenție de apărare a drepturilor civile. Pentru că Papa comandase un batalion de ingineri în Vietnam și vorbea și acum de „gălbejii“, munca ei cu inuiții din Alaska îi oferea o satisfacție mult amplificată de dezaprobarea lui. El le spunea și eschimoșilor „galbejii“. Și totuși, acum se afla aici, în Africa, la dorința lui, iar adevarata oroare era că el venise să omoare animale, iar ea îi era complice.

Acasă, orice moment liber își găsea, Claudia și-l dedica muncii fără remuneratie pentru Societatea de Conservare a Naturii și Faunei Salbatice din Alaska. Societatea își consacra cele mai multe resurse și eforturi luptei împotriva companiilor petroliere și a ravagliilor pe care le faceau asupra mediului. Compania tatălui ei, Anchorage Tool and Engineering, era un furnizor major de utilaje pentru stațiile de foraj și companiile de conducte petroliere. Alegerile pe care le făcuse Claudia fuseseră toate foarte calculate și pe deplin deliberate.

Și totuși, acum se găsea aici, într-o țară straină, așteptând supusă să-l vadă asasinând un animal sălbatic superb. Propria ei duplicitate îi facea silă. Acestei expediții i se spunea safari. Ea nu s-ar fi gândit nici o clipă să devină părța într-un act atât de hidos, de fapt refuzase cu indignare invitațiile pe care i le facuse tatăl ei în anii anteriori, însă de data aceasta, cu doar câteva zile înainte, aflase un secret. Aceasta putea să fie ultima dată, efectiv ultima dată, când avea să mai fie singură cu el. Gândul acesta o oripila chiar mai mult decât activitatea mărșăvă pe care o infăptuiau.

„O, Doamne, ce-o să mă fac fără el? medita ea. Cum o să arate lumea mea fără el?“

La gândul acesta își întoarse capul, prima mișcare pe care o făcuse în două ore, și se uită peste umăr în mica ascunzătoare cu pereți de ierburi împletite. Imediat în spatele ei stătea un alt bărbat. El era vânătorul profesionist. Deși tatăl ei vânase cu

bărbatul acesta în peste zece alte safariuri, Claudia îl întâlnise pentru prima dată cu doar patru zile înainte, când coborâse din avionul companiei South African Airways la Harare, capitala statului Zimbabwe. Vânătorul îi adusese cu avionul lui bimotor Beechcraft Baron în această rezervație de vânătoare vastă și îndepărtată de lângă granița cu Mozambicul, pe care o închiriașe de la guvernul din Zimbabwe.

Numele lui era Sean Courtney. Nu-l cunoștea decât de patru zile, dar îl ura deja de parcă îl știa de o viață. Nu era ciudat că gândul la tatăl ei o facuse să se uite instinctiv la el. Și acesta era un bărbat periculos. Dur, necruțător și atât de diabolic de frumos, încât fiecare instinct al ei îi urla strident în semn de avertizare.

Sean Courtney se încreunță aspru la ea cu ochii lui verzi, limpezi și strălucitori de pe chipul puternic bronzat, și ridurile de la colțurile ochilor i se adânciră de iritate din cauza gestului ei. O atinse pe coapsă cu un deget, avertizând-o să stea din nou nemîșcată. Atingerea era ușoară, dar Claudia îi simți puterea masculină tulburătoare în acel singur deget. Îi observase mâinile și înainte și încercase să nu se lase impresionată de forma lor grațioasă. „Mâini de artist, de chirurg sau de ucigaș“, se gândise atunci, dar acum acea atingere superficială o jigni. Se simți de parcă o agresase sexual. Își fixă iar privirea înainte, prin despicițura din peretele de iarbă, și fumegă de indignare. Cum îndrăznise să o atingă? Punctul de pe coapsă o ardea, de parcă o atinsese cu fierul roșu, nu cu un deget.

În după amiaza aceea, înainte să părăsească tabăra, Sean insistase ca fiecare să facă un duș și să se spele cu un săpun inodor special pe care-l furniză chiar el. O avertiză pe Claudia să nu folosească parfum, iar unul dintre servitorii taberei pregătise haine proaspăt spălate și călcate, o cămașă și pantaloni kaki, care o așteptau pe patul din cort când se întoarse de la duș.

— Felinele astea mari te pot mirosi de la trei kilometri în direcția vântului, îi spusese Sean.

Acum însă, după două ore în arșița văii fluviului Zambezi, Claudia îi simțea miroslul de unde stătea, puțin în spatele ei,

aproape, dar nu chiar atingând-o, un miros vag de transpirație masculină proaspătă; Tânără percepă un impuls aproape irezistibil de a se mișca în scaunul de pânză. O facea să se simtă neliniștită, dar se forță să rămână perfect nemîșcată. Respiră adânc, încercând să prindă adierile slabe și intermitente ale aromei lui, și apoi se opri, mânoasă pe sine însăși, când își dădu seama că facea asta.

La câțiva centimetri în fața ochilor ei, o frunză verde, atârnată în deschiderea din peretele de iarbă, se răsuci în spirală pe tulpina sa, ca un cocoș de vânt, și aproape imediat se simți briza slabă a înserării.

Sean aranjase luneta sub adierea ce domina veldul, iar acum, când briza ajungea până jos la ei, aduse cu ea un nou miros, duhoarea leșului. Moineala era o bivoiță africană bâtrână. Sean o alesese dintr-o turmă de două sute de animale negre uriașe.

— Bâtrânică aia a trecut de mult de vremea împerecherii, o arătase el. Țintește mai jos de umăr, în inimă, îi zisese el lui Papa.

Era primul animal pe care îl văzuse vreodată Claudia ucis intentionat. Trosnetul violent al puștii grele o socase, dar nu atât de profund cât șuvoiul stacojiu de sânge în lumina africană strălucitoare și urletul jalnic de moarte al bâtrânei vite. Claudia se îndepărtașe, ajungând la Toyota decapotabilă de vânătoare, și rămăsese acolo, pe scaunul din față, singură, scărbită, într-o sudoare rece, cât timp și Sean, și oamenii lui măcelăreau cadavrul.

Ridicaseră leșul pe crengile de jos ale unui smochin sălbatic cu cricul din portbagajul Toyotei, găsindu-i poziția bună după mari dezbateri între Sean și oamenii lui cu privire la înălțimea exactă ce avea să-i permită unui leu adult să se întindă pe picioarele din spate și să ajungă la el pentru a-și satisfacă partjal foamea, fără să dea voie unui grup mare de feline să-l consume pe tot la o singură masă și apoi să se ducă mai departe căutând altceva de mâncare.

Asta se întâmplase cu patru zile înainte, dar, chiar și în timp ce lucrau un roi de muște de un verde metalic se adunase în

jurul lor la miroslul săngelui proaspăt. Acum căldura și muștele își făcuseră treaba pe deplin, iar Claudia strâmbă din nas și făcu o grimasă când simți duhoarea adusă de briză. Miroslul părea să-i acopere limba și cerul gurii cu o pojghiță de mâzgă, și uitându-se la leșul din copac își imagină că vedea spinarea leau, scormonind în carne putredă.

Sean adulmecase miroslul chiar înainte de a intra în ascunzătoare.

— Minunat, zisese el. Exact ca un Camembert vechi. Nici un leu aflat pe o rază de douăzeci de kilometri în jur nu va fi în stare să-i reziste.

În timp ce așteptau, soarele coborâse istovit pe cer și culorile savanei sclipeau acum în lumina mai bogată, în contrast cu strălucirea orbitoare de la amiază.

Răcoarea ușoară a brizei de seară părea să trezească păsările sălbaticice din stupoarea pricinuită de arșiță. Între ierburile de pe malul pârâului, un turaco tipă la fel de strident ca un papagal:

— Coc! Coc! Coc!

Între crengile imediat deasupra lor, două nectariniide cu lucuri metalice zburătăcîră vioi, cu aripi fluturătoare, atârnând în aer, cu ciocul în florile pufoase cărora le sorbeau nectarul. Claudia își ridică încet capul ca să se uite la ele cu o intensă placere. Deși era așa de aproape încât putea să le vadă limbile înguste și tubulare vîrâte adânc în florile galbene, păsărilele o ignorăram, de parcă ar fi fost una cu copacul.

Se uita încă la păsările când sesiză o tensiune bruscă în ascunzătoare. Tatăl ei se încordase și-și încleștase mâna pe pușcă. Sentimentul lui de anticipație excitată era aproape palpabil. Colonelul se uita prin deschizatură, dar, deși privi și ea cu toată atenția, nu reuși să vadă ce-l entuziasmase atât. Cu coada ochiului, îl văzu pe Sean Courtney întinzându-și mâna între ei, mișcându-se cu o încetineală și grija infinite, apucându-l pe tatăl său de cot ca să-l rețină și să-l avertizeze.

Apoi auzi șoapta lui Sean, mai înceată decât briza:

— Așteaptă! zise el.

Așa că așteptără, perfect nemîșcați, în timp ce minutele se scurgeau încet, mai întâi zece, apoi douăzeci.

— La stânga, rosti Sean într-o intervenție atât de neașteptată, încât Claudia tresări la murmurul de-abia auzit.

Își mută imediat privirea la stânga. Nu văzu nimic, doar iarbă, tufișuri și umbre. Se uită fix, fără să clipească, până când o usturări ochii și îi înotără în lacrimi; trebui să clipească rapid și apoi să se uite din nou, iar de data asta văzu ceva mișcându-se ca o ceață sau un fum, o ușoară alunecare castanie în iarbă înaltă arsă de soare.

Dintr-odată, dramatic, un animal păși în zona fatală de sub leșul duhnitor din smochin.

Fără să vrea, Claudia icni și apoi i se opri respirația în gât. Era cea mai frumoasă fiară pe care o văzuse vreodată, o felină mare, mult mai mare decât își închipuise ea, lucioasă, aurie, perfect conturată. Își răsuci capul și se uită direct la ea. Claudia văzu că avea gâtul de un crem moale și lumina soarelui sclipea pe mustațile lungi și albe. Urechile îi erau rotunde, cu vîrful negru și stăteau ciulite, ascultând. Avea ochii galbeni, implacabili și strălucitori ca niște pietre prețioase, pupilele reduse la niște romburi înguste negre ce vizau direct peretele ascunzătorii.

Claudia nu putea să respire. Rămase înghețată de groază și incitare cât timp felina imensă se uită la ea. Abia când animalul își întoarse capul și-și ridică iar privirea spre leșul din copac, Claudia reuși să inhaleze iar, lăsându-și aerul afară din plămâni într-un oftat ușor și întrețaiat.

„Nu-l omor! Te rog, nu-l omor!“ aproape tipă ea. Cu ușă rare, văzu că tatăl ei nu-și mișcase nici un mușchi și că mâna lui Sean era încă pe cotul lui, reținându-l.

Abia atunci își dădu seama că era o femelă, nu avea coamă, era o leoaică, iar Claudia auzise destule conversații în jurul folclului de tabără ca să știe că nu se vănuau decât leii cu coamă și că existau pedepse grele, amenzi uriașe și chiar și condamnări la închisoare pentru uciderea unei femele. Se relaxă ușor și își

permise să simtă pe deplin placerea momentului, să savureze frumusețea uluitoare a fiarei. De-abia ce începuse să se deleciteze, că leoaică se uită încă o dată împrejur și apoi, satisfăcută că era în siguranță, își deschise gura și scoase un sunet prelung, miorlăitor și jos, o chemare.

Aproape imediat, puii se iviră în luminiș făcând tumbe. Erau trei, pufoși ca niște jucării de plus, cu pete pe blâniță. Se împiedicau de propriile lăbuțe, prea mari pentru corporile lor mărunte, și după câteva clipe de șovâială, în care mama lor nu-i forță în nici un fel, se aruncară cu sete într-o hârjoană gălagioasă, năpustindu-se unii asupra celorlalți și căzând la pământ cu mărăitura feroce de puiandri.

Leoaică îi ignoră și se ridică pe labele din spate până la hoitul ce atârna din copac. Își vârfi capul în burta deschisă din care fuseseră smulse intestinele și începu să se hrânească. Sfârcurile negre de pe abdomen ieșeau în afară proeminent, iar blana din jurul lor era năclăită de saliva puilor. Nu-i întârcașe încă și micuții nu o luară în seamă cum se hrânea, continuându-și joaca.

Atunci intră în luminiș o a doua leoaică, urmată de doi pui ceva mai mari. Leoaică aceasta era mult mai întunecată la culoare, aproape albăstrie de-a lungul širei spinării, iar blana îi era întretăiată de cicatrice vechi, vindecate, moștenirea unei vieți de vânătoare grea, urme de copite, coarne și gheare. O ureche îi era smulsă pe jumătate și prin blana tabăcăită i se vedea coastele. Era bătrâna. Cei doi pui mai mărișori care o urmăру în luminiș erau probabil ultimii. Anul următor, când puii o vor fi părăsiti și ea avea să fie prea slabă pentru a tine pasul cu restul familiei, aveau s-o năpădească hienele, dar acum trăia încă datorită bagajului de experiență și cunoștințe adunate într-o viață.

O lasase pe Tânără leoaică să meargă prima la momeala pentru că văzuse doi lei ucisi exact într-o asemenea situație, sub un leș succulent atârnat într-un copac, și nu avea încredere. Nu începu să se hrânească, ci se învârti agitată în jurul luminișului, coada zvâcnindu-i încontinuu. Se oprea foarte des și se

mită cu mare atenție peste câmpul deschis până la peretele de iarbă al ascunzătorii din capăt.

Puii ei mai mari se uită în sus la hoit, așezăți pe labele din spate și mărâind de foame și frustrare, căci evident nu puteau ajunge la carne. În cele din urmă, cel mai curajos dintre ei se trase puțin înapoi și apoi făcu un salt din alergare până la moală. Agățând-o cu ghearele din față, cu picioarele din spate legânându-se libere în aer, încerca să apuce o gură grăbită din carne, dar Tânără leoaică se răsuci către el cu ferocitate, mărâind și lovindu-l cu forță peste cap, până căzu pe spate, se ridică cu greu pe picioare și se trase la o parte înfricoșat.

Leoaică mai bătrâna nu făcu nici un efort să-și protejeze puiul. Aceasta era legea grupului: vânătorii adulții, cei mai valoroși membri ai familiei, trebuie să se hrânească primii. Abia după ce ei se îndeștulau puteau să mânânce și cei tineri. În vremurile grele, când prada era rară sau când terenul deschis îngreuna vânătoarea, puii puteau chiar să moară de foame, iar femelele adulte nu intrau iar în călduri decât atunci când vânătul era din nou îmbelșugat. În felul acesta era asigurată supraviețuirea familiei.

Puiul pedepsit se furișă înapoi lângă fratele lui de sub hoit și se luptă cu înverșunare pentru fiecare bucătică de carne pe care leoaică o smulgea din burta bivoilei și o scăpa din greșeala.

La un moment dat, Tânără leoaică se lăsa să cadă pe cele patru labe, într-o stare evidentă de disconfort, și Claudia fu oripilată să vadă că tot capul îi era acoperit de viermi albi care se târâseră afară din carne în timp ce se hrânea. Leoaică își scutură capul, aruncându-i în jur ca pe niște boabe de orez. Se lovi frenetic cu laba ca să se descotorosească de viermii grași care încercau să i se târască în pavilioanele îmblanite ale urechilor. Apoi își întinse gâtul și strânută violent, suflând mai mulți viermi vii afară din nări.

Puii ei consideră asta o invitație să se joace ori să se hrânească. Doi dintre ei se năpustiră către capul mamei, încercând să i se agațe de urechi, în timp ce al treilea i se repezi sub burtă și se atașă de un sfârc ca o lipitoare bondoaică maronie. Leoaică

nu-i bagă în seamă și se ridică încă o dată pe picioarele din spate, continuând să mânânce. Puiul de la sfârșit reușește să se țină câteva secunde în plus și apoi căzu sub labele ei posterioare, iar demnitatea lui fusese terfelită în timp ce ea tragea și smulgea din stârvi. Puiul se tări printre picioarele ei amărăt, plin de praf și buimăci.

Claudia chicotă, neputându-se abține, și încercă să amutească sunetul cu amândouă mâinile. Imediat, Sean o înghiointă cu forță în coaste.

Numai leoaică bătrâna reacționă la chicotul ei. Restul grupului era prea preocupat, dar felina se ghemui la pământ și-și turta urechile pe cap, uitându-se fix la deschizătura ascunzătoarei. Cu ochii aceia priponiți asupra ei, Claudia redevenea serioasă și-și ținu răsuflarea.

„Nu mă poate vedea, își spuse ea fără convingere. Sigur nu mă poate vedea?“ Dar timp de mai multe secunde interminabile, ochii aceia o priviră fix și pătrunzător.

Apoi, dintr-o dată, bătrâna leoaică se ridică de la pământ și se strecură prin tufișurile dese de sub copacul cu momeala. Se mișca asemenea unui șarpe, cu o alunecare sinuoasă, curgătoare și întregului trup castaniu. Claudia expira lent aerul din piept și înghiți usurată.

În timp ce restul grupului tropăia, facea tumbe și se hrănea sub smochin, soarele aluneca sub nivelul vârfurilor copacilor și începe scurtul amurg african.

— Dacă e și un mascul cu ei, acum va apărea, șopti Sean abia auzit.

Noaptea era preferata felinelor, întunericul le facea curajoase și feroce. Lumina pălea văzând cu ochii.

Claudia auzi ceva de partea cealaltă a peretelui de iarbă de lângă ea, zgomotul slab și furios al unei vietăți ascunse în iarbă înaltă, dar tufișurile erau atât de încărcate de asemenea foșnete, că nici nu-și întoarsee privirea. Apoi auzi un sunet clar și inconfundabil. Pasul unei făpturi grele, agil și furios, dar foarte aproape; Claudia simți că i se încrengățea pielea pe ea de frică și i se ridică părul pe ceafă. Își răsuci rapid capul.

Umărul stâng îi era lipit de peretele de ierburi al ascunzătorii, care avea o despăgubire lată de doi centimetri și jumătate pentru vedere. Ochii ei erau exact la nivelul fantei, și prin ea întrețină o mișcare. Pentru o clipă nu-și dădu seama ce anume vedea, dar apoi realiză că era o mică suprafață de blană netedă roșcată, acoperind întreaga deschidere, la doar câțiva centimetri distanță. Claudia se holba îngrozită și blana roșcată aluneca prin fața ochilor ei, iar acum auzi și altceva, o respirație de animal, o adulmecare de partea cealaltă a peretelui de iarbă.

Instinctiv, își întinse mâna liberă în spate, dar fără să-și ia privirea de pe fantă. Dintr-o dată, se simți prință într-o strânsoare puternică și răcoroasă. Atingerea ce o ofensase întărită cu doar câteva minute mai înainte îi oferi acum o alinare mai profundă decât ar fi crezut cu putință. Nici măcar nu se miră că se întinse după mâpa lui Sean și nu a tatălui ei.

Se uita fix prin deschizătura; brusc, de partea cealaltă apără un alt ochi, un ochi imens și rotund, lucind ca o agată galbenă, un ochi neomenesc, înfirător, ce nu clipea, arzând-o cu privirea pupilei negre și moarte din centru, la o palmă de față ei.

Îi veni să urle, dar nu putea respira. Îi veni să sară în picioare, dar picioarele îi înțepeniseră. Vezica plină o apăsa ca o piatră în burtă și, înainte să se poată controla, simți că-i scapă câteva picături calde. Astă o scoase din înțepenire, umiliința fiind mai mare decât teroarea, și-și înclăstă coapsele și fesele, agățată în continuare de mâna lui Sean, scrutând în continuare ochiul acela înspăimântător.

Leoaică pufni zgomotos și Claudia tresări pe tăcute, dar nu ceda. „N-o să tip“, își spuse ea.

Leoaică adulmecă din nou adăpostul de ierburi și miroslul de om îi umplu nările, facând-o să scoată un grohăit exploziv ce părea să cutremure perejii subțiri. Claudia își înăbuști urletul de groază înainte să-i scape. Ochiul galben dispără apoi din fața deschizătorii și pasul labelor imense se auzi încercând ascunzătoarea.